

hjemme. Nu kom den ærede Ordfører, idet han altsaa vilde angribe vor Administration paa Grund af det flette økonomiske Resultat, i Gaar særlig ind paa Norge, som om det var horribelt, at Norge kunde give større Indtægt af Statsbanerne pr. Banekilometer, end vi her hjemme havde, uagtet de havde saa meget uheldigere Driftsvilkaar, end vi havde. (Afbrudelse af N. Andersen). Sagde De ikke det? (N. Andersen: Jeg mente det i alle Tilfælde!) — saa vil jeg sige, at i Norge er der ganske vist stærkere Stigninger og flere Krumninger, der kunne give større Udgifter, men jeg vil samtidig sige — og det vil den ærede Ordfører meget godt vide og ikke kunne modsig — at de forøgede Udgifter til Trækraft, som det medfører, om der er lidt større eller mindre Stigninger, er en ganske forvindende Post i den hele Udgift, som følger af en Jærnbanetransport. Det er ikke det, det kommer an paa. Men der findes i Norge i det hele og det store de samme gunstige Vilkaar, som i Sverige. Jeg skal illustrere det med et ganske enkelt Eksempel: den norste Hovedbane fra Trondhjem til Kristiania er en Bane, der har en Udstrækning som en Bane fra Stagen ned paa den anden Side af Elben. Og enhver Vare, som findes langs denne Banestrækning, maa, hvis den skal udføres — og de norste og svenske Baner have netop en stor Udførsel af voluminøse Varer — enten til Trondhjem eller til Kristiania, det vil sige, at det er en Bane, hvor alle Udførselsvarer have en Middelaftand som Fjerdedelen af Bejen fra Stagen til den anden Side af Elben, medens vi have et Opsamlingssted for hver 2—3—4 Mil paa Banen og desuden her Konkurrence med Dampskibene. Jeg tror, at der er i den Grad inkongruente Forhold, at man ikke kan bebrejde vor Administration, at den ikke naar mere; det er i øvrigt illustreret allerbedst ved de Bemærkninger, der ere komne frem under denne Sags Behandling her. Jeg vil f. Eks. nævne, at det ærede Medlem fra Åsens (Berntsen), saa vidt jeg mindes, klagede over den mangelfulde Togplan, de havde ovre paa Fyn, der gjorde, at man ganske vist kunde rejse betveint fra Oplandet til Nyborg, men ikke til Odense. Dette stærke lokale Hensyn kende de ikke og hve de ikke at tage i Norge. Her hos os er man ikke en Gang nøjedes med at ville have bestemte Forbindelser til den ene Kjøbstad; man vil sandelig ogsaa have det til den anden. Eller saaledes, som det kom frem under en Forespørgsel vedrørende Slagelsebanen. Paa denne Bane — der dels ikke har saa meget stor lokal Betydning,

og dels i mine Øjne foreløbig ikke har stor Betydning som Forbindelse mellem Best- og Sydbanen — foreslaas der straks etableret en Togplan med 4 Tog i hver Retning — og dette findes ikke en Gang tilfredsstillende af dem, der kende Forholdene. Det er ganske anderledes store Fordringer, som ere og maa være her, end i Norge og i Sverige, og det bevirker, at hvis vi ville have Trafikken tilstrækkelig frem, saa vil det ogsaa kræve Udgifter her, som ere ganske anderledes store end i Norge og Sverige. I Norge og Sverige er det ganske ligesom i Amerika. Jeg har set Baner der med en umaadelig stor Trafik, en Trafik, som vi ikke tilnærmelsesvis have noget ved Siden af, hvor der gik to Tog i hver Retning. Jeg har set Hovedbaner med et ordinært Tog i hver Retning, men saa var der ved Siden deraf et stort Antal ordinære Godstog. Publikum forlanger ikke at komme mere end en, højest to Gange i hver Retning — al anden Trafik gaar der med de rene Godstog — noget, vi slet ikke ere eller kunne være inde paa her. Jeg har særligt ønsket at frembrage dette, fordi jeg ikke ønsker, at ærede Medlemmer skulle have Lov til at staa i den Tro, at man ved at gaa til det simple, klare og ganske anderledes økonomisk bedkede Forslag, som Jertallet — jeg har forstaaet det saaledes — mener at repræsentere, kan vente paa noget eneste Punkt at staffe os mere Udbytte af vore Baner. Det er helt andre Grunde, der have bevirket, at de ikke have kunnet give mere. Dertil skal jeg indskrænke mig.

God: Jeg har kun begæret Ordet for at udtale mig om saadanne Forhold, som jeg skønnede, der kunde være Grund til for mig at tage mig af efter den Forhandling, der har fundet Sted, efter at jeg første Gang havde Ordet. Jeg kan nu imidlertid indskrænke mig til nogle ganske faa korte Bemærkninger, særlig efter det Foredrag, vi nylig hørte af det ærede Medlem fra Maribo Amts 1ste Valgkrets (Hammerich), som indeholdt en stor Del af det, som jeg kunde have anset det for nødvendigt at fremkomme med. Jeg vil da blot sige til den ærede Ordfører for Jertallet, at naar han forleden Dag særlig henvendte en Udtalelse til mig, som gik ud paa, at jeg havde ladet mig forføre af det Udtryk, man bruger i Sverige, Direktørnavnet, til at ansøge vedkommende for en overordnet Embedsmand, medens det viste sig, ifølge den Lønning, han fik efter vedkommendes Lønningsreglement, at det maatte være en Fejlagelse, saa maa jeg dog tillade mig at bemærke, at det var ingen